

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Základní škola a Mateřská škola Vyškov, Letní pole, příspěvková organizace**
sídlem Sídliště Osvobození 682/56, Vyškov
zastoupeného advokátem JUDr. Janem Malým, Ph.D.
sídlem Helfertova 2040/13, Brno

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022, čj. 41392/22/7700-40500-501895

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022, čj. 41392/22/7700-40500-501895, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci jako náhradu nákladů řízení částku 13 200 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Jana Malého, Ph.D., advokáta, sídlem Helfertova 2040/13, Brno, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský soud se v řešené věci zabýval otázkou prekluze práva státu vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně.
2. V přezkumném řízení vydalo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutí ze dne 22. 3. 2022, čj. 8719/22/5000-10611-712427 (dále též „přezkumné rozhodnutí“), kterým žalobci vyměřilo odvod za porušení rozpočtové kázně do Státního fondu životního prostředí ve výši 202 301 Kč a do Národního fondu ve výši 2 591 904 Kč.
3. Odvolání žalobce proti citovanému přezkumnému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 6. 9. 2022.

II. Argumentace žalobce

4. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Předně již uběhla desetiletá prekluzivní lhůta pro vyměření odvodu. Podle žalovaného porušil žalobce rozpočtovou kázeň v roce 2011. Desetiletá lhůta proto u všech porušení skončila 1. 1. 2022 a napadené rozhodnutí ji překročilo. Žalovaný se opírá o § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, upravujícího stavění prekluzivní lhůty během řízení před správními soudy. Ten ale na řešený případ nedopadá. Žalobce to dovozuje z § 148 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 9 Afs 72/2011 jasně řekl, že daňový řád přinesl novou úpravu běhu lhůt pro vyměření daně, která je odlišná od § 41 soudního řádu správního, přičemž tím je aplikace posledně zmíněného ustanovení vyloučena. Ustanovení § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech přitom upravuje pouze dobu pro vyměření odvodu a počátek běhu lhůty – je tedy speciální úpravou pouze ve vztahu k § 148 odst. 1 daňového řádu. Naproti tomu § 148 odst. 5 daňového řádu stanoví nepřekonatelný konec lhůty pro vyměření daně, přičemž zákon o rozpočtových pravidlech žádnou ekvivalentní úpravu nemá. Ustanovení § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech tak představuje *lex specialis* jen k § 148 odst. 1 daňového řádu, zatímco § 148 odst. 2-5 se na tuto věc aplikují.
5. Na podporu své argumentace odkazuje žalobce na důvodovou zprávu k daňovému řádu, podle které je cílem zákonodárce omezit nejzazší lhůtu pro stanovení jakékoliv daně na 10 let. I odvod za porušení rozpočtové kázně je daní. Ustanovení § 41 soudního řádu správního mířilo na prodloužení krátkých lhůt, zpravidla jednoleté či tříleté. Desetiletá lhůta v zákoně o rozpočtových pravidlech rozhodně není krátkou lhůtou. Dále žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (ze dne 13. 5. 2004, čj. 1 As 9/2003-90, nebo ze dne 13. 3. 2013, čj. 5 Afs 73/2012-41) mluvící obecně o právní jistotě a předvídatelnosti práva. Poukazuje též na případ řešený Městským soudem v Praze, kde se v rozsudku ze dne 4. 12. 2020, sp. zn. 9 A 134/2017, městský soud věnoval dopadu ustanovení § 41 soudního řádu správního na povinnost vrátit dotaci. Dovedil, že se dané ustanovení aplikuje. Jeho rozhodnutí však zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 3. 2022, čj. 5 Afs 4/2021-66, a aplikaci § 41 soudního řádu správního vyloučil.
6. Stanovený odvod je podle žalobce také neproporcionální. V původním řízení byl žalobce potrestán za dvě pochybení odvodem v celkové výši 25 % z poskytnuté dotace. Po rušícím

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak jedno pochybení odpadlo, neboť pochybením vůbec nebylo. Podle žalobce tak zůstalo mírnější ze dvou pochybení, přesto musí žalobce uhradit odvod ve výši 15 % z poskytnuté dotace. To je v rozporu s principem proporcionality dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, čj. 1 Afs 291/2017-33.

7. Napadené rozhodnutí je též nepřezkoumatelné, neboť v něm chybí úvahy o závažnosti obou pochybení a jejich vzájemném poměru. To, že jedno pochybení nakonec pochybením nebylo, jistě významně ovlivnilo výši odvodu. Tato otázka měla být stěžejní, ale OFŘ se k ní v napadeném rozhodnutí vyjádřilo v jediné větě v odstavci 63. OFŘ bez bližšího zdůvodnění uvedlo, že uvažovalo o stanovení odvodu ve výši 5-15 %, aniž by tento rozsah jakkoliv vysvětlilo. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné z důvodu, že ani žalovaný nevysvětlil výši odvodu. Abstraktní omezení míry subdodávek na max. 30 % je dokonce v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES. A ačkoliv tato směrnice nedopadá na žalobcův případ, neboť se týká jiných staveb, měl žalovaný zohlednit, že omezování míry subdodávek je v rozporu s unijním právem. Dále žalobce chtěl, aby žalovaný zohlednil novou verzi závazných pokynů Operačního programu Životního prostředí (OPŽP) ze dne 25. 11. 2013, která už neomezovala možnost subdodávek procentuální výši.

III. Argumentace žalovaného

8. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Podle něj je desetiletá lhůta v § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech speciální úpravou vůči prekluzivním lhůtám v daňovém řádu. O tom svědčí judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 30. 10. 2014, čj. 7 As 117/2014-29) a krajských soudů (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 5. 2022, čj. 57 Af 11/2021-90, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2014, čj. 62 Af 26/2013-37). Proto není důvod neaplikovat § 41 soudního řádu správního. Implicitně tento závěr plyne i z některých dalších rozsudků, u kterých desetiletá lhůta uplynula, ale soudy věc projednaly a prekluzí se nezabývaly – byť mají povinnost se jí zabývat *ex officio* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2019, čj. 2 Afs 364/2017-39, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2022, čj. 31 Af 78/2020-114). Dále žalovaný poukazuje na to, že k dotacím nelze přistupovat stejně jako k ostatním daňovým agendám.

IV. Žalobcova replika

9. V reakci na vyjádření žalovaného uvedl žalobce, že žalobní body doplňuje o námitku porušení práva na spravedlivý proces. Konkrétně měl právo na to, aby byla jeho věc projednána bez zbytečných průtahů. Už nyní měl žalovaný na vyměření odvodu takřka 14 let.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
11. V případě důkazů, jejichž provedení se žalobce domáhal, není jasné, co nového či sporného mají v této věci prokazovat. Žalobce své důkazní návrhy nijak neodůvodňuje a používá je tím způsobem, že na ně bez dalšího odkazuje. Většina jeho důkazních návrhů je součástí správního spisu, kterým soud dokazování neprovádí. U ostatních důkazů pak má soud za

to, že jsou nadbytečné. Mezi stranami není sporný skutkový stav a v souzené věci jde o dvě hlavní právní otázky – prekluzi práva a proporcionalitu odvodu. Proto krajský soud žádné žalobcovy důkazy neprováděl, neboť ve věci nepřináší nic nového a ani nevyjasňují nic sporného.

12. **Žaloba je důvodná.**

Skutková zjištění

13. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu, a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
14. Nejdříve musí krajský soud zrekapitulovat komplikovaný procesní vývoj celého případu. Na základě rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o poskytnutí dotace ze dne 9. 12. 2010, čj. 115D222000763 (dále též „rozhodnutí MŽP“), obdržel žalobce dotaci k realizaci úspor energie v rámci Operačního programu Životní prostředí. Kromě žalobcových vlastních peněz byl projekt spolufinancován ze dvou zdrojů. Z Evropského fondu pro regionální rozvoj obdržel žalobce dotaci ve výši 18 600 412,30 Kč. Ze Státního fondu životního prostředí České republiky pak žalobce obdržel 1 094 141,90 Kč.
15. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj zahájil v roce 2013 kontrolu v souvislosti s poskytnutou dotací a podle něj se žalobce dopustil těchto porušení rozpočtové kázně: (i) nedodržel maximální podíl prací stanovený podmínkami poskytnutí dotace a tím i nákladů s nimi spojených, které mohli zajišťovat subdodavatelé, (ii) nevyločil z účasti na veřejné zakázce uchazeče, který neprokázal splnění kvalifikace, a (iii) zadal zakázku na dodatečné práce v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky. Proto finanční úřad platebním výměrem ze dne 10. 11. 2015, čj. 3691681/15/3000-31472-709520, uložil žalobci odvod do Státního fondu životního prostředí ve výši 351 216 Kč. A platebním výměrem ze dne 10. 11. 2015, čj. 3691921/15/3000-31472-709520, žalobci vyměřil odvod do Národního fondu ve výši 4 499 830 Kč.
16. Po žalobcově neúspěšném odvolání a neúspěšných žalobách ke zdejšímu soudu (rozsudky ze dne 28. 2. 2019, čj. 30 Af 18/2017-162, a ze dne 11. 4. 2019, čj. 30 Af 17/2017-159) se případem zabýval Nejvyšší správní soud. Rozsudkem ze dne 28. 5. 2020, čj. 3 Afs 127/2019-50, zrušil jak obě citovaná rozhodnutí krajského soudu, tak předchozí odvolací rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „OFŘ“). Podle Nejvyššího správního soudu nevyločení dodavatele pro nesplnění kvalifikačních podmínek nebylo porušením rozpočtové kázně a je tudíž nutno znovu určit základ pro výpočet odvodu. Věc se tak vrátila OFŘ.
17. OFŘ pak rozhodnutím ze dne 21. 12. 2020, čj. 46370/20/5000-10610-712427 (dále též „druhé odvolací rozhodnutí“), vyřešilo věc následovně. Odvod do Státního fondu životního prostředí snížilo z 351 216 Kč na 212 786 Kč a odvod do Národního fondu z 4 499 830 Kč na 2 726 239 Kč. Setrvalo na závěru, že se žalobce dopustil zbývajících dvou porušení rozpočtové kázně – nedodržel maximální podíl 30 % subdodavatelských prací a zadal zakázku na dodatečné práce v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který ji eviduje pod sp. zn. 30 Af 16/2021. Řízení o ní však krajský soud přerušil do vyřízení nynější věci.
18. V mezidobí totiž OFŘ podalo žalovanému návrh na přezkoumání svého vlastního rozhodnutí ze dne 21. 12. 2020, protože samo zjistilo, že se nevypořádalo s některými

právními závěry Nejvyššího správního soudu z citovaného rozsudku čj. 3 Afs 127/2019-50. OFŘ totiž opomnělo, že podle Nejvyššího správního soudu se měl odvod za porušení rozpočtové kázně stanovit pouze z té části dotace, které se pochybení dotýká, nikoliv z celé částky dotace. Žalovaný pak přezkum nařídil rozhodnutím ze dne 21. 9. 2021, čj. 62639/21/7700-40500-501895. Podle žalovaného se OFŘ skutečně nevypořádalo se zásadou proporcionality při stanovení výše odvodu. Za vyměřovací základ pro odvod OFŘ vzalo celkovou částku dotace a nikoliv jen tu část, které se týkalo porušení rozpočtové kázně.

19. V přezkumném řízení vydalo OFŘ rozhodnutí ze dne 22. 3. 2022, čj. 8719/22/5000-10611-712427 (dále též „přezkumné rozhodnutí“), jímž výrok svého druhého odvolacího rozhodnutí změnilo tak, že s konečnou platností vyměřilo následující výši odvodů. Do Státního fondu životního prostředí má žalobce odvést 202 301 Kč a do Národního fondu pak 2 591 904 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a o jeho odvolání rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím.

Právní úprava

20. Krajský soud rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí kvůli překročení prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Jen této problematice se proto bude nadále v odůvodnění věnovat a k ní se vztahuje i níže citovaná právní úprava.
21. Žalobce se dopustil prvního porušení rozpočtové kázně v roce 2011 (26. 8. 2011, 26. 9. 2011, 31. 10. 2011). Proto se – pokud jde o českou právní úpravu – na jeho případ uplatní § 44a odst. 8 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 29. 12. 2011, podle kterého správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají územní finanční orgány podle daňového řádu. Podle poslední věty § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech platilo, že odvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně.
22. Krajský soud musí podotknout, že pravidlo o lhůtě pro vyměření odvodu se v průběhu času prakticky nezměnilo. Původní pravidlo v § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech ve znění účinném do 29. 12. 2011, se od 30. 12. 2011 přesunulo do odstavce 9. I dnešní úprava je totožná. Podle současného znění § 44a odst. 11 zákona o rozpočtových pravidlech vykonávají správu odvodů za porušení rozpočtové kázně finanční úřady podle daňového řádu. A poslední věta tohoto ustanovení opět stanoví, že odvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. Úprava lhůty pro vyměření odvodu tak „cestovala“ mezi různými odstavci § 44a zákona o rozpočtových pravidlech, ale text zůstal stejný.
23. Podle § 2 odst. 3 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, se daní pro účely tohoto zákona rozumí peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle daňového řádu.
24. Daňový řád obsahuje také obecnou úpravu lhůt, která se uplatní všude tam, kde zvláštní právní předpis nestanoví úpravu vlastní. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Totéž ustanovení upravuje počátek běhu lhůty tak, že lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Podle § 148 odst. 5 daňového řádu lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odstavce 1.

25. Podle § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně.
26. Výkladu výše citovaných ustanovení se týkala žaloba. Krajský soud ovšem musí zkoumat možnou prekluzi práva na stanovení daně z úřední povinnosti, přičemž v průběhu řízení shledal, že pro posouzení věci má význam i právní úprava přijatá na komunitární úrovni, tedy právo EU.
27. Podle čl. 1 odst. 1 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95, o ochraně finančních zájmů Evropských společenství, se pro účely ochrany finančních zájmů Evropských společenství (dnes Evropská unie) přijímají obecná pravidla týkající se stejnorodých kontrol a správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo Společenství.
28. Podle čl. 2 odst. 2 nařízení č. 2988/98 se nesrovnalostí rozumí jakékoli porušení právního předpisu Společenství, vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo formou neoprávněného výdaje.
29. A konečně, klíčový pro posouzení věci bude čl. 3 nařízení č. 2988/95, který stanoví vlastní prekluzivní lhůty pro vymáhání odvodu (získávání neoprávněně poskytnutých plateb), a zní následovně:

„1. Promlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky. V případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případě víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu. Promlčecí doba pro stíhání se přerušuje každým úkonem příslušného orgánu oznámeným dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti. Promlčecí doba začíná znovu běžet od provedení každého úkonu způsobujícího přerušování. Promlčení však nastane nejpozději ke dni, v němž uplynula lhůta rovnající se dvojnásobku promlčecí doby, aniž příslušný orgán uložil sankci, s výjimkou případů, kdy bylo řízení podle čl. 6 odst. 1 pozastaveno.

2. Lhůta pro výkon rozhodnutí, na základě kterého byla uložena správní sankce, činí tři roky. Tato lhůta běží ode dne, kdy rozhodnutí nabude právní moci. Přerušování a pozastavení se řídí odpovídajícími pravidly vnitrostátního práva.

3. Členské státy si ponechávají možnost uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v odstavci 1 nebo odstavci 2.“

Rozhodnutí je přezkoumatelné

30. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25, bod [19], k nedostatku

důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Rozhodnutí obou stupňů přitom tvoří jediný celek a navzájem se doplňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47).

31. Žalobce své námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval tak, že žalovaný dostatečně neodůvodnil výši odvodu.
32. S tím krajský soud nemůže souhlasit. Na odůvodnění odvodu si žalobce v odvolání proti přezkumnému rozhodnutí ze dne 22. 4. 2022 vůbec nestěžoval. V odvolání argumentoval pouze prekluzí práva státu na stanovení odvodu. Proto se nelze divit, že v napadeném rozhodnutí se této otázce žalovaný nevěnoval. Pokud by snad žalobce chtěl tvrdit, že potřebné úvahy chybí už v přezkumném rozhodnutí, tak na to soud odpovídá, že OFŘ se k procentuální výši odvodu vyjádřilo v jeho bodě 59. Zde se věnovalo zejména tomu, zda je stanovená výše odvodu v souladu s příslušnými metodickými pokyny Generálního finančního ředitelství, které určují postup jejího výpočtu (tj. s dříve platným pokynem D-38 i s následně přijatým D-53, který jej nahradil). Krajský soud tuto argumentaci shledává přezkoumatelnou.

Právo vyměřit odvod za porušení kázně prekludovalo

33. Poté, co posoudil přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, stál krajský soud před otázkou, zda prekludovalo právo státu vyměřit žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně. Žalobce a žalovaný se neshodují v tom, zda lhůtu podle § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech stavělo soudní řízení podle § 41 s. ř. s. nebo zda se tu uplatní desetiletý limit pro stanovení daně v § 148 odst. 5 daňového řádu.
34. Je notorietou, že otázku prekluze (nejen) práva vyměřit odvod za porušení kázně musí soud zkoumat i bez námítky. Prekludovanému, a tudíž již neexistujícímu (zaniklému) právu nelze poskytovat ochranu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, publ. pod č. 38/2009 Sb. ÚS). Žalobce námitku prekluze uplatnil, nicméně jejím rozsahem není soud nijak vázán. Oba účastníci se ve věci prekluze vyjádřili, nicméně zapomněli na důležitou okolnost celého případu. Žalobce totiž obdržel velkou část dotace z Evropského fondu pro regionální rozvoj, tedy z rozpočtu Evropské unie. Proto bylo potřeba zohlednit i komunitární úpravu, která vyplývá z přímo použitelných předpisů Evropské unie.
35. V oblasti hospodářské soudržnosti totiž členské státy svěřily Evropské unii část svých pravomocí a společně s ní uplatňují v této oblasti sdílenou pravomoc [viz čl. 4 odst. 2 písm. c) Smlouvy o fungování Evropské unie]; to unie činí prostřednictvím Evropského fondu pro regionální rozvoj (čl. 174 a čl. 176 Smlouvy o fungování Evropské unie, bývalé články 158 a 160 Smlouvy o ES). Členské státy pak mohou vytvářet a přijímat právně závazné akty, avšak svou pravomoc vykonávají pouze v tom rozsahu, v jakém ji Unie nevykonala, případně ji mohou opět vykonávat v rozsahu, v jakém se Unie rozhodla svou pravomoc přestat vykonávat (čl. 2 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie). Unijní právo ukládá České republice mj. povinnost zpětně vymáhat neoprávněně nebo protiprávně vyplacené prostředky [čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/95; jakož i čl. 72 písm. h) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ze dne 17. 12. 2013 o společných ustanoveních

o Evropském fondu pro regionální rozvoj a dalších fondů a o zrušení nařízení (ES) č. 1083/2006].

36. Odvodem za porušení rozpočtové kázně u dotace poskytnuté z prostředků Evropské unie se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2022, čj. 5 Afs 4/2021-66 (dále též jako „*Němčovice*“). Krajský soud v Ústí nad Labem z něj vycházel v rozsudku ze dne 23. 8. 2023, čj. 15 Af 15/2021-86. Obě rozhodnutí velmi podrobně popisují evropskou úpravu prekluzivní lhůty pro vyměření odvodu. Krajský soud proto nyní shrne pouze klíčové závěry, které se aplikují i na tuto věc. Ve zbytku pak na tato dvě rozhodnutí odkazuje – jsou dostupná na webových stránkách Nejvyššího správního soudu (<https://vyhledavac.nssoud.cz/>). Lze dodat, že k přednostní aplikaci komunitárního práva se –ve vztahu k počátku běhu lhůty pro zahájení řízení a k možnosti jejího přerušení – přiklonil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 16. 8. 2023, čj. 7 Afs 1/2023-33.
37. Žalobcovo pochybení spočívalo v tom, že nedodržel maximální množství prací, které bylo možné realizovat subdodavately. Žalobce tím porušil podmínku poskytnutí dotace, že přípustný objem subdodávek může být max. 30 %. Tohoto pochybení se žalobce dopustil zaplacením faktur dodavateli ve dnech 26. 8. 2011, 26. 9. 2011 a 31. 10. 2011. Druhým pochybením, spočívajícím v zadání zakázky na vícepráce v řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky, se žalobce provinil dne 29. 4. 2012 (úhrada faktury takto vybranému dodavateli). Tím porušil § 23 odst. 7 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, a podmínku poskytnutí dotace uvedené v oddílu B. bodu 3. písm. g), podle něž byl povinen dodržovat politiky Evropských společenství, zejména pravidla hospodářské soutěže.
38. Pro pořádek nutno dodat, že zatímco podle českého práva je výše popsané jednání porušením rozpočtové kázně, právo Evropské unie používá svébytný pojem „nesrovnalost“. Je jí jakékoli porušení právního předpisu Společenství (Evropské unie) vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo právě formou neoprávněného výdaje. Nesplnil-li tedy hospodářský subjekt podmínky dotace poskytnuté (i jen částečně) z unijních zdrojů, jedná se o neoprávněný výdaj, a tudíž nesrovnalost ve smyslu nařízení č. 2988/95.
39. A proč je v tomto případě důležitá evropská úprava? Nařízení č. 2988/95 totiž stanoví vlastní prekluzivní lhůty pro získávání neoprávněně poskytnutých plateb, a tedy i pro vymáhání odvodu, jež soud citoval výše v části nazvané „Právní úprava“. Ačkoliv se podle slov „*promlčecí doba pro zahájení stíhání*“ může zdát, že popsaná úprava dopadá jen na řízení, jejichž účelem je uložení správního trestu, není tomu tak. Soudní dvůr Evropské unie ve své judikatuře vysvětlil, že dopadá i na řízení, jejichž výsledkem je uložení správního opatření, kterým je také odnětí neoprávněně získané výhody spojené s povinností zaplatit nebo nahradit neoprávněně získané částky [srov. např. rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 3. 9. 2015, *Sodiaal International*, C–383/14 (bod 26)].
40. Článek 3 nařízení č. 2988/95 v sobě obsahuje úpravu několika prekluzivních lhůt. Ačkoliv nařízení mluví o lhůtách promlčecích, není pochyb o tom, že jde o lhůty prekluzivní (srov. bod 36 citovaného rozsudku ve věci *Němčovice*). Konkrétně jde o tři prekluzivní lhůty: (i) pro zahájení řízení, (ii) pro vydání rozhodnutí, a (iii) pro výkon rozhodnutí.

41. Lhůta pro zahájení řízení je podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti. Odvětvové předpisy komunitárního práva mohou stanovit i kratší lhůtu, taková ale v nynější věci stanovena není. Okamžikem, kdy došlo k nesrovnalostem, je v tomto případě nutno rozumět úhradu faktur dodavatelům v rozporu s podmínkami dotace. Žalobce totiž nejdříve dotaci obdržel, a až poté se dopustil porušení rozpočtové kázně. Podle třetí věty čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 v případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. Soudní dvůr uvádí, že k pokračující nebo opakované nesrovnalosti dojde tehdy, dopustí-li se jí subjekt, jenž těží hospodářské výhody ze souboru podobných operací, kterými porušuje stejné ustanovení unijního práva (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 1. 2007, *Vonk Dairy Products*, C-279/05). V tomto případě má krajský soud za to, že v případě prvního žalobcova pochybení je rozhodným dnem 31. 10. 2011, kdy žalobce uhradil poslední ze tří faktur. U druhého pochybení, spočívajícího v zadání prací v jednacím řízení bez uveřejnění, je rozhodným dnem 29. 4. 2012.
42. V projednávané věci zahájil finanční úřad kontrolu protokolem čj. 3643836/13/3000-04707-709520, ze dne 19. 11. 2013. Proto je jasné, že čtyřletou lhůtu pro zahájení řízení správní orgány dodržely.
43. Pokud jde o prekluzivní lhůtu pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit poskytnutou dotaci, tu stanovuje nařízení č. 2988/95 ve čtvrtém pododstavci čl. 3 odst. 1 jako dvojnásobek lhůty pro zahájení řízení. Jde tedy o dvojnásobek čtyřleté lhůty, nevyužije-li členský stát možnosti uplatňovat lhůtu delší, jak umožňuje odst. 3 čl. 3 citovaného nařízení. Lhůta pro vydání rozhodnutí je proto za běžných okolností osm let a běží ode dne, kdy k nesrovnalosti došlo.
44. Klíčové je, že popsaná lhůta pro vydání rozhodnutí v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 představuje absolutní limit pro promlčení stíhání nesrovnalostí (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 6. 2015, *Pfeifer & Langen II*, C-52/14). Tuto lhůtu nepřerušují žádné úkony vnitrostátních orgánů s výjimkou případů, kdy bylo řízení o povinnosti vrátit poskytnutou dotaci podle čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2988/95 pozastaveno. Jinými slovy, na běh lhůty pro vydání rozhodnutí podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 nemá vliv § 41 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve věci *Němčovice* připodobnil tuto lhůtu ke lhůtě pro stanovení daně v § 148 odst. 5 daňového řádu, na niž také nelze aplikovat instituty přerušení či stavění (s výjimkou zcela výjimečných případů stanovených výslovně v zákoně).
45. Pokud by soud považoval za rozhodné lhůty zakotvené ve čtvrtém pododstavci čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95, pak měly správní orgány celkem osm let na to, aby vydaly konečné rozhodnutí o povinnosti vrátit poskytnutou dotaci. Tato osmiletá lhůta správním orgánům uplynula 31. 10. 2019 (v případě prvního pochybení o maximálních subdodávkách) a 29. 4. 2020 (jednací řízení bez uveřejnění). Je zřejmé, že v těchto lhůtách nestihlo OFŘ vydat přezkumné rozhodnutí. A právě proto musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Komunitární právo se totiž na věc aplikuje.
46. O přímém účinku nařízení č. 2988/95 nemůže být pochyb. Podle čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie má nařízení obecnou působnost a je v celém rozsahu závazné a přímo použitelné ve všech členských státech. Přímou použitelnost vysvětlil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 9. 3. 1978, *Simmmenthal*, C-106/77, bod 14, takto: „*přímá použitelnost znamená, že pravidla práva Společenství musí působit plně a jednotným způsobem účinky ve všech členských státech od svého vstupu v platnost a po celou dobu své platnosti.*“ Nepochybné

je i to, že v případě konfliktu mezi vnitrostátním zákonným pravidlem a pravidlem zakotveným v komunitárním právu má právo Evropské unie přednost před právem národním (rozhodnutí Soudního dvora ze dne 15. 7. 1964, *Costa proti E.N.E.L.*, 6/64).

47. Jediným argumentem, který by mohl mít potenciál učiněný závěr zvrátit, je otázka, zda národní zákonodárce nevyužil prostor pro autonomní úpravu prekluzivní lhůty, který mu komunitární právo poskytlo. Tuto otázku nadnesl už Nejvyšší správní soud ve věci *Němčovice*, aniž by na ni definitivně odpověděl. Podle krajského soudu tomu tak ale není.
48. Článek 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95 umožňuje členským státům stanovit delší lhůtu, než která je uvedena v prvním nebo druhém odstavci zmíněného čl. 3. Tedy je nesporné, že členské státy mohou využít svou pravomoc stanovit prekluzivní lhůtu pro zahájení řízení delší než 4 roky (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. 3. 2017, *Glencore Céréales France*, C-584/15). Nejvyšší správní soud se ve věci *Němčovice* zabýval zákonem č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu, který s účinností do 11. 2. 2008 upravoval možnost uložit vrácení dotace nejpozději do 10 let počítaných od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k nesplnění podmínek pro poskytnutí dotace. Šlo o velmi podobnou úpravu, kterou posuzuje v této věci krajský soud podle § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech. Oba vnitrostátní předpisy kromě samotné délky lhůty vymezují jinak i její počátek (první den následujícího kalendářního roku).
49. Nejvyšší správní soud se ve věci *Němčovice* přiklonil k variantě, že platí lhůty určené v nařízení č. 2988/95, byť své úvahy činil nad rámec nutného odůvodnění, s „otevřeným koncem“ a s upozorněním, že se totožnou situací Soudní dvůr prozatím nezabýval. Jak krajský soud popsal, čtyřletou lhůtu pro zahájení řízení dle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 si může členský stát prodloužit. Lhůta pro vydání rozhodnutí však není v evropském nařízení stanovena přesným číslem, ale vychází ze lhůty pro zahájení řízení – je jejím dvojnásobkem. Naproti tomu ustanovení § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech jednoznačně upravuje pouze lhůtu pro vydání rozhodnutí, a to formou přesně stanovené délky 10 let. Nejvyšší správní soud ve věci *Němčovice* poukazoval na to, že může být sporné, zda vůbec může stát prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí, aniž by současně prodloužil lhůtu pro zahájení řízení. Došlo by tím k poněkud zvláštní situaci, kdy by zůstala čtyřletá lhůta pro zahájení řízení zakotvená v komunitárním právu nedotčena, ale lhůta pro vydání rozhodnutí by nečinila její dvojnásobek, jak uvádí nařízení č. 2988/95, ale měla by délku deset let. To neodpovídá zmocnění pro národního zákonodárce obsaženému v nařízení č. 2988/95. A navíc zákon o rozpočtových pravidlech stanoví jinak než nařízení č. 2988/95 též počátek běhu prekluzivní lhůty. Tím implicitně dochází k dalšímu prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí oproti komunitárnímu právu, protože v důsledku odlišného počátku není prekluzivní lhůta striktně vzato desetiletá – např. v případě žalobcova pochybení z 29. 4. 2012 by fakticky činila deset let a osm měsíců. Podle krajského soudu proto nelze § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech považovat za speciální úpravu k čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95, neboť nerespektuje rámec, který toto nařízení pro autonomní normotvorbu členských států vymezilo. S ohledem na aplikační přednost komunitárního práva se namísto české právní úpravy uplatní lhůty stanovené tímto nařízením.
50. Na možnou aplikaci nařízení č. 2988/95 upozornil soud účastníky řízení předem a vyzval je (výzva ze dne 25. 10. 2023, čj. 30 Af 39/2022-315), aby se ve věci vyjádřili a předložili soudu svá stanoviska. Pro tento postup se soud rozhodl proto, že ačkoliv byla otázka prekluze předmětem sváru mezi účastníky už ve správním řízení, evropským rozměrem

právní úpravy prekluze se nikdo nezabýval. S ohledem na předvídatelnost rozhodování proto soud účastníky informoval, jaké právní posouzení věci zvažuje.

51. Zatímco žalobce s aplikací nařízení č. 2988/95 souhlasil, žalovaný tyto předběžné úvahy soudu zpochybnil. Ve vyjádření ze dne 10. 11. 2023 uvádí dvě základní argumentační linie. Za prvé, čl. 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95 umožňuje členským státům uplatňovat delší lhůtu, než kterou stanoví nařízení. Česká republika tuto možnost využila a vnitrostátní úprava v zákoně o rozpočtových pravidlech je komplexní a dostatečně chrání veřejné rozpočty. Nelze ji prolamovat prvky vytrženými z evropského kontextu. Za druhé, pokud by dal zdejší soud přednost prekluzivní lhůtě podle nařízení č. 2988/95, otrásl by ustálenou rozhodovací praxí soudů. Lhůta v zákoně o rozpočtové kázní je od roku 2001 neměnná a soudy nikdy nezmínily, že by se snad v některých věcech měla dát přednost lhůtě podle nařízení č. 2988/95. Co se týče rozsudků Krajského soudu v Ústí nad Labem a Nejvyššího správního soudu, které poprvé přichází s aplikací uvedeného nařízení, žalovaný s nimi nesouhlasí a jejich argumentaci považuje za chybnou.
52. První argument žalovaného už soud v rozsudku fakticky vypořádal. Proto jen ve stručnosti na vysvětlenou dodává, že nařízení č. 2988/95 je velmi strohé a úprava v zákoně o rozpočtových pravidlech je naproti tomu komplexní, takže se zásadně na odvolání za porušení rozpočtové kázně použije. Procesní postup žalovaného se tak ve většině otázek bude nadále řídit zákonem o rozpočtových pravidlech. Zároveň však nelze odhlédnout od toho, že v oblasti hospodářské soudržnosti je tu sdílená pravomoc a právní předpisy Evropské unie nelze ignorovat. Žalovaný má pravdu v tom, že nařízení ve svém čl. 3 odst. 3 umožňuje členským státům, aby zvolily delší lhůtu pro zahájení řízení. Podle krajského soudu však toto zmocňovací ustanovení Česká republika významně překročila. Za prvé, žalovaný opomíjí, že čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 mluví o čtyřleté promlčecí lhůtě pro zahájení řízení. Poslední věta citovaného odstavce pak jen dodává, že promlčení nastane uplynutím lhůty rovnající se dvojnásobku promlčecí doby. A právě jen čtyřletou lhůtu pro zahájení řízení si státy mohou podle čl. 3 odst. 3 téhož nařízení prodloužit. Český zákonodárce však touto cestou nešel, protože desetiletá lhůta v zákoně o rozpočtových pravidlech rozhodně není lhůtou k zahájení řízení. Za druhé, žalovaný pomíjí, že zákon o rozpočtových pravidlech stanoví jinak i okamžik zahájení běhu lhůty. A to v neprospěch účastníka řízení. Takovou volnost už nařízení jednoznačně nedovoluje a vůbec s něčím takovým nepočítá. A konečně za třetí, podle žalovaného není prekluzivní lhůta zakotvená v zákoně o rozpočtových pravidlech konečná, neboť ji staví zahájené soudní řízení. Lhůtu pro vydání rozhodnutí podle nařízení č. 2988/95 naproti tomu nijak přerušit nelze. I v tom – pokud by na náhled žalovaného beze zbytku přistoupil – spatřuje krajský soud vybočení z mezí, které komunitární právo národnímu zákonodárci stanovilo. Fakticky jde tedy desetiletá prekluzivní lhůta v národní úpravě tak, jak ji žalovaný aplikuje, daleko za rámec nařízení EU.
53. I druhý argument žalovaného je nedůvodný. Změna ustálené soudní praxe jistě není žádoucí a vyvolává právní nejistotu nejen u účastníků, ale jak vidno i u správních orgánů, které se o soudní praxi opírají. Sporné nařízení č. 2988/95 přitom nepředstavuje žádný nový právní předpis a nepochybně si tak otázku jeho aplikace mohly správní soudy položit už v dřívějších rozhodnutích. Žalovaný má pravdu i v tom, že prekluzi musí správní soudy posuzovat *ex officio*. Na druhou stranu však z žalovaným citovaných rozhodnutí nevyplývá, že by v nich aplikaci nařízení č. 2988/95 soudy jakkoliv zvažovaly. To, že mnohé české správní soudy existenci společné evropské úpravy v minulosti mlčky přešly, nemá stejnou

argumentační hodnotu jako nedávné rozsudky, které se k prekluzi a její úpravě v nařízení č. 2988/95 přímo vyjadřují. Dřívější soudní judikatura se zkrátka evidentně opomněla zabývat evropským rozměrem prekluze v případech porušení dotačních pravidel, přičemž ani účastníci daných řízení do nich tuto otázku nevnesli.

54. Soudní praxe není neměnná a samozřejmě se může vyvíjet a měnit, je-li změna odůvodněná a splňuje další podmínky vyjádřené Ústavním soudem (např. v nálezu ze dne 10. 12. 2019, sp. zn. IV ÚS 3500/18. Stálost právního názoru rozhodně nepředstavuje natolik silnou hodnotu, že by převážila nad členskými závazky vůči EU. Nelze nadále pokračovat v aplikaci národního práva, jež je v rozporu s komunitárním právem. Nadto je třeba si uvědomit, že ustálenost právního názoru a ochrana před jeho změnou je primárně zaměřena na ochranu osob a jejich legitimního očekávání. V této věci není argumentace legitimním očekáváním namíste, nebo je přinejmenším oslabena, neboť by se mělo jednat o legitimní očekávání správního orgánu, tedy státu. Nově přijatý je adresátům právních norem naopak ku prospěchu, neboť pro správní orgány to znamená, že mají na vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně při zacházení s evropskými dotacemi kratší lhůtu.
55. Jen pro úplnost krajský soud dodává, že na projednávanou kauzu nedopadají ani žalovaným citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2019, čj. 2 Afs 364/2017-39, a Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2022, čj. 31 Af 78/2020-114, které *ex officio* nekonstatovaly prekluzi. V odkazovaných věcech šlo o dotace poskytnuté výlučně z rozpočtu České republiky, konkrétně z Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Nešlo proto o dotaci z rozpočtu Evropské unie.
56. S ohledem na prekluzi práva vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně soud žádné další námítky neposuzoval. Žalovaný posoudil otázku prekluze chybně. Jelikož žalobce obdržel dotaci i z rozpočtu Evropské unie, uplatní se na posuzovaný případ přísnější lhůty stanovené v nařízení č. 2988/95. A ty uplynuly. Proto krajskému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit.

VI. Závěr a náklady řízení

Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v něm bude žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud své závěry přehledně takto: Krajský soud dospěl k závěru, že v přezkumném řízení nebylo možné rozhodnout o tom, že se žalobci vyměří odvod za porušení rozpočtové kázně v jiné výši, protože už uplynula prekluzivní lhůta pro stanovení odvodu. Protože však žalovaný je vázán svým (i podle krajského soudu správným) právním názorem, že druhé odvolací rozhodnutí OFŘ, jež bylo předmětem přezkumu, bylo nezákonné, neboť nerespektovalo závazný právní názor NSS, nezbude než toto rozhodnutí v přezkumném řízení zrušit, aniž by byl odvod za porušení rozpočtové kázně žalobci předepsán.

57. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem. Strana žalující náklady nevyčísliila, soud proto vyšel z obsahu soudního spisu. Zástupce strany žalující učinil celkem 3 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č.

177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – šlo o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; tento úkon je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval účastníka již ve správním řízení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 As 21/2011-52, č. 2414/2011 Sb. NSS], dvě písemná podání soudu ve věci samé, tj. podání žaloby a vyjádření ze dne 30. 11. 2023 k výzvě soudu [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Písemné podání žalobcova zástupce ze dne 31. 3. 2023 soud za úkon právní služby nepovažoval, neboť obsahovalo opožděnou novou právní argumentaci a ani z něj nevyplývaly žádné nové skutkové okolnosti, jež by byly pro věc podstatné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, čj. 7 Afs 56/2010-59). Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměna ve výši 3 100 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Nárok na náhradu DPH právní zástupce nevznese, proto mu za jeden úkon náleží 3 400 Kč, celkem tedy za všechny úkony 10 200 Kč (3 x 3 400 Kč).

58. Výše nákladů právního zastoupení za celé řízení tudíž činí 10 200 Kč a výše soudních poplatků 3 000 Kč. Celkem má strana žalovaná uhradit straně žalující částku 13 200 Kč. Obecná třídní lhůta pro splnění povinnosti uložené soudem (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) by pro účely úhrady nákladů soudního řízení správního nebyla přiměřená. Jednak proto, že rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.), a jednak proto, že podle zkušeností správních soudů mají správní orgány problém takto krátké lhůty dodržet s ohledem na své vnitřní administrativní členění a nutnost schválit odeslání peněz příslušným vedoucím zaměstnancem. Proto ji soud prodloužil na jeden měsíc.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. 12. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu